

Džesika M. Feleman

Poslednji
poljubac
leta

Prevela
Sanja Bošnjak

■ Laguna ■

Naslov originala

Jessica M. Felleman

LAST KISS OF SUMMER

Copyright © 2026 by Alloy Entertainment LLC

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za mamu i tatu

*I u znak sećanja na Lorejn Nap,
koja je volela ljubavnu priču,
i Džoan Feleman, koja se pobrinula
da naučim jezik ljubavi*

PRVO POGLAVLJE

Sera

*P*ostoji jedno mesto na mostu Sagamor gde se čini da vreme traje večno. Sa njega se vidi delić okeana odmah iza kanala. Videla sam ga čak i kroz ranojutarnju maglu – traka plavetnila, kao obećanje dobrog leta, možda čak i sjajnog. Čekala sam ovo. Prošle su dve mučne godine otkako sam s porodicom bila na Kejp Kodu, a čini mi se i duže. Poigravala sam se perlama narukvice na ruci – podsetnik da ne gubim vreme koje mi je preostalo.

Rođena sam sa srčanom manom i imala sam transplan-taciju još kao novorođenče. Srce mi je došlo od devojke po imenu Idit B. Ajhman, skraćeno IBA, i pre dva leta počelo je da me izdaje. Ali stabilna sam od januara i, nakon što sam dve godine bila zarobljena u Bruklinu zbog blizine lekara, konačno smo se vratili na svoje srećno mesto.

Dok smo kolima polako prelazili preko mosta, gurnula sam sestru laktom da fotografišem. Sliku sam poslala Medi sa porukom da se nađemo na kafi pre njene smene. Jedva sam čekala da je vidim. Planirale smo da čitavo leto radimo sve što smo volele – kupujemo polovne tričarije, izležavamo se

na nortportskoj plaži, šetamo se kroz prirodu, jedemo Medine poslastice i odlazimo u potragu za umetničkim delima. Imala sam mnogo vremena da nadoknadim.

„Bez fotografija“, zastenjala je Abi i navukla kapuljaču prevelikog duksa preko crvenih uvojaka.

Dozvolila je svom dečku Kamu da pozajmi njen auto za nastup u Providensu, pa je i ona morala, kao i svi mi, da se probudi rano.

„Sunce tek što je izašlo i oblačno je“, zadirkivala sam je, jer sam znala da je sinoć ostala dokasno s prijateljima sa Emersona, kao gotovo svake noći otkako su se završili godišnji ispiti. Kako je uspela da održava prosek 4,0 uz dva glavna predmeta kao što su politička komunikacija i novinarstvo, i sa ekologijom kao sporednim predmetom, i tako aktivan društveni život, bilo je neko genetsko čudo koje ja nisam nasledila. „Zašto si stavila naočare za sunce?“

„Zato što su *vintidž*.“ Odgovorila je tiho, upozoravajuće. „Ne bih se usudila da ih gurnem u platnenu torbu.“

„Zato što si *umorna*?“ Pomišljala sam da kažem mamurna, ali bila sam previše uzbuđena da bih izazivala ozbiljnu razmenu uvreda koju bih ionako izgubila. To sam uračunala kao emocionalni napredak. Završetak srednje škole mi je sigurno doneo neki nov nivo zrelosti. Ili je to možda samo bio nagon za samoočuvanjem.

„Vidi.“ Pokazala sam pored njenog lica i odgurnula mi je ruku.

„Okean – možeš misliti. Videla sam ga stotinu puta.“

„Abigejl“, kratko sam zacvilela, znajući da bi trebalo da budem ljubaznija prema njoj nakon svega što je uradila za mene u poslednje dve godine: izostala je sa koledža čitav prvi semestar kad sam imala operaciju, bila mi je emotivna podrška kad mi je bilo loše, a moji prijatelji iz škole se

učtivo povukli. Bez nje i Medi, moje druge najbolje – ne, *najbolje*-najbolje – prijateljice, mislim da bih odapela od čiste dosade umesto srčane insuficijencije. Nije bilo odbojke, nije bilo škole, niti umetničkog kampa, samo isto pitanje iz dana u dan: *Je li danas taj dan kad ću umreti?*

„Seraaaa“, zacvilela je Abi, ali krila je osmeh na obrazu posutom pegicama, pa sam znala da nije bila ljuta. „Ne zaboravi da zamisliš želju pre nego što siđemo s mosta“, podsetila me je, ponovo se sklupčavši. „Možda da Luk nije u međuvremenu postao još zgodniji.“

„Luk nije *tako* zgodan“, promumlala sam.

Frknula je, pošto me je prozrela čak i žmureći.

Uzdahnula sam, razdražljivo, i okrenula se svom prozoru. Srce me je zbolelo od poznate mutne crnkastozelene boje kanala, koji je krivudao prema jugu u magli.

Pokušavala sam da ne mislim na Luka, svog nekadašnjeg najboljeg prijatelja, i Abi je to znala.

Pre dve godine, dok smo se vozili ka Bruklinu nekoliko dana ranije nego što smo planirali, moja želja na mostu je bila da nemam nikakvu ozbiljnu srčanu manu. To očigledno nije uspeo. Posle višenedeljnih pregleda kod lekara, testova i nadgledanja dijagnostikovali su mi hipertrofičnu kardiomiopatiju trećeg stadijuma. Gotovo nisam ni imala vremena da razmišljam o svojoj zaljubljenosti u Luka i koliko sam pogrešila kad sam pomislila da sam se i ja njemu dopadala. Tek nedeljama kasnije mi je zaista sinulo. Odbio me je. Nije čak ni proverio zašto smo tako naglo otišli sa Kejpa.

Posle godinu dana pokušaja i grešaka imala sam manju operaciju prošlog oktobra, i onda smo konačno pronašli lek koji deluje. IBA će jednog dana morati da se zameni, ali moja doktorka je rekla da imam oko pet godina pre nego što zdravlje počne da mi se pogoršava. Sad sam se osećala dobro

i želela sam da radim sve što nisam mogla u protekle dve godine. Podučavala sam u svom nekadašnjem umetničkom kampu, a moji roditelji su pristali da uzmem godinu dana predaha od škole i razmislim šta ću dalje. Nisam bila sigurna šta bi to bilo, ali znala sam da sam želela više. Više vremena da se zabavljam i putujem i što više novih stvari koje sam mogla da uguram pre nego što mi zatreba novo srce i budem morala da usporim i prebrodim tu veliku operaciju. Imala sam dovoljno toga za razmišljanje i bez Luka i o tome kako se na kraju pokazao kao loš prijatelj, ili šta je moglo biti među nama da nisam sve pogrešno protumačila.

Kad smo sišli sa mosta i ponovo ubrzali, kunem se da su se oblaci razišli. Konačno smo ostavili kopneni deo Masačusetsa iza sebe na naredna tri meseca i leto se širilo pred nama. Ovde se sve činilo vedrije. Drveće je bilo zelenije, a vazduh topliji čak i po vlažnom maglovitom vremenu. Kao da je čitavo mesto slavilo naš povratak. Neću dozvoliti Luku da mi upropasti ovo leto.

Ponovo sam stavila slušalice i izabrala plej-listu koju smo Medi i ja sastavile zajedno – *Serino i Medino veličanstveno leto*.

I onda smo stigli. Žilavi žućkasti i smeđi zečići virili su iz visoke nepokošene trave duž glavnog puta. Svi smo uzviknuli na nov četvorostrani znak „stop“ koji su postavili na ugao naše ulice i novu tablu sa nazivom ulice *Bič rouz lejn* iskošenim slovima.

„Bilo je krajnje vreme“, rekao je tata dok su klinci mojih godina prolazili biciklima. Na leđima su imali pričvršćene pecaroške štapove dok su se vozili prema dokovima. Svi su nam mahnuli da nas pozdrave – meštani – i mi smo im odmahnuli iako ih nismo poznavali.

Naša topla siva kuća na Kejpu ušuškala se pored visokog rododendrona koji nam je bio savršeno skrovište kad smo bili mali. Grmovi morskih ruža na levoj strani odvajali su nas od Lukove kuće, s plavim pročeljem. Točkovi automobila su krckali preko belih zdrobljenih školjki na kolskom prilazu. I pre nego što smo se sasvim zaustavili, otvorila sam vrata i izašla da otključam garažu. Čim sam ukucala šifru i vrata počela da se otvaraju, uputila sam se prema uzanoj stazi na desnoj strani kuće.

Tata je već bio ovde da sve pripremi, ali zadnje dvorište je delovalo pomalo zapušteno. Ognjište je bilo zarđalo i puno uvelog lišća, a dvosedna ljuljaška koja je visila sa nadstrešnice bila je polomljena i jedna strana joj se spustila do peskovite zemlje. Ali u dnu dvorišta staro igralište i kućica na drvetu delovali su postojano. Bio je to lep prizor za sliku i jedva sam čekala da otpakujem vodene boje.

Otvorila sam teška klizna vrata koja su vodila u kuhinju baš kad su Abi i mama ušle iz garaže s prvom turom torbi.

„Pomoći ću“, ponudila sam, izuvajući patike i gotovo klizeći preko glatkog drvenog poda u čarapama.

Mama mi je odmahнула rukom. „Ne, ne, idi i smesti se. Znam da jedva čekaš da vidiš Medi.“ Spustila je torbe na trpezarijski sto i osvrnula se po kuhinji od tamnog drveta. „Tako mi je drago što smo se vratili“, rekla je, pružajući ruku i dodirujući mi svetlosmeđu kosu – iste boje kao i njena. Povukla sam njene jevrejske gene. Abina crvena kosa i pegice potekli su od tatinih irskih rođaka.

„I meni“, rekla sam uz osmeh. „Donećemo mafine“, obećala sam kad je tata ušao sa novim naramkom stvari.

„Dva za mene“, dobacio je, spuštajući torbe s namirnicama i okrećući se prema podrumu. „Uključiću vodu.“

Mama mu je doviknula da bude pažljiv s cevima. Nije nam trebao još jedan nesrećan slučaj kao kad mi je bilo jedanaest i dve nedelje smo morali da se tuširamo kod prvih komšija. Izbegavaću Luka što duže mogu, a to bih teško izvela kad bih morala da se tuširam kod Tisdejllovih. Dohvatila sam ranac sa stola gde ga je mama ostavila, a ona me je lako pljesnula po ruci kad sam posegla za jednim koferom.

„Izlazi odavde. Ozbiljna sam.“ Preuzela je kutiju i iz Abinih ruku. „I ti, Abi. Idi da provetriš vaše sobe i onda izlazi iz kuće. Kladim se da bi ti dobro došla kafa. Malo si usporena.“

Abi je slegla ramenima, zatečena, i zlobno sam joj se osmehnula pre nego što sam požurila prema uglu pored frižidera. U prostoru nalik na omanji ormar, skrivale su se stepenice koje su vodile do moje sobe, u starijem delu kuće. Mama i tata su, kad su kupili kuću, dozidali garažu i iznad nje svoju spavaću sobu, ali Abina i moja soba nalazile su se na prvobitnom spratu. Popela sam se mračnim, uzanim stepeništem i zakoračila na škripavu prvu podnu dasku svoje sobe. Otvorila sam sva tri prozora, uključujući i onaj koji je gledao na grmove ruža kod Tisdejllovih. Provirila sam da vidim jesu li budni, ali bilo je jedva osam ujutru i tamnoplave zavese spavaće sobe okrenute prema mojoj bile su navučene. Pored dva dečja bicikla u njihovom dvorištu ugledala sam znak *Čestitamo, maturanti!* i napola postavljenu odbojkašku mrežu koju je siva mačka sumnjičavo njušila, ali ljudskih pokreta nije bilo. Osetila sam ubod olakšanja, a onda sam ugledala Lukov stari crni kamionet na prilazu. Bio je pokriven rosom i setila sam se kako sam se naginjala kroz suvozački prozor dok mi je vetar šibao kroz kosu, uz glasnu muziku, a Luk me privukao bliže da mi šapne nešto u uvo, dok mi je njegov dah izazvao drhtaj niz kičmu.

Zatreptala sam da odagnam uspomenu i spustila torbu na prozorsku klupu. Krenula sam prema garderoberu da potražim posteljinu, ali Abi me je zaustavila u hodniku.

„Jesi li spremna? Treba mi kafa, znaš, odmah.“ Već se presvukla iz Kamovog duksa u crne farmerice i belu kratku majičicu. Nakit joj je bio slojevit, jedino što je bilo u boji osim njene kose, i na ispeglanim kovrdžama nosila je naočare za sunce. Imala je vremena čak i da stavi maskaru. Pogledala sam u svoje crne helanke i stari odbojkaški dukt.

„Treba li da se presvučem?“

Njeno ćutanje mi je dovoljno reklo, pa sam se vratila u sobu i obukla teksas šorts i čistu majicu dugih rukava. U grudima me je stezala strepnja. Pokušala sam da ne obraćam pažnju na to dok sam četkala kosu i krišom sam bacila još jedan pogled kroz prozor.

Abi mi se pojavila na vratima i namrštila se na moj izbor odeće.

„Hajdemo.“ Uzela sam platnenu torbu i pretvarala se da ne primećujem, proguravši se pored nje. Sustigla me je kad sam skrenula levo sa kolskog prilaza, dalje od okeana, a prema centru grada. Poslala sam kratku poruku Medi, javljajući joj da smo krenule ka *Lorelu*.

Izraz „centar grada“ je možda bio preuveličan. Za razliku od Bruklina, čitav centar Nortporta činila je jedna ulica dugačka jedva pola kilometra. Naravno, zadnja polovina je gledala prema luci, ali mnogo tih mesta bilo je napušteno. Nortport nije bio otmen kao drugi gradovi na Kejpu. Dolazili su turisti, ali činjenica da je veliki broj ljudi živeo tu preko cele godine možda je pomalo odbijala pridošlice. Meštani su svoj položaj shvatali veoma ozbiljno. Srećom, iako smo bili ovde samo nekoliko meseci godišnje, prema nama su se uvek ponašali kao prema meštanima, verovatno zato što

smo bili veoma bliski s Tisdejllovima. Brinula sam da su dve godine odsustvovanja i moj sukob s Lukom to promenili.

Kao da mi je čitala misli, Abi me je uhvatila podruku kad smo skrenule u Ulicu Mejn.

„Dobro je biti kod kuće“, rekla je. „Nedostajao mi je ovaj miris.“

Duboko sam udahнула. Gust slan vazduh me je smirio. „I meni“, rekla sam.

„Ooo, vidi.“ Pokazala je kad smo došle do prve gradske radnje.

U izlozima su se već nalazile slike s letnjim temama. Prepoznala sam imena nekih umetnika, sa galerijskih izložbi na kojima sam bila, pa čak i dece s kojom sam ovde pohađala umetnički kamp. Studije umetnosti su mi bile na mogućem spisku želja iako me je pomisao da provedem još vremena u školi, pa makar i umetničkoj, pekla kao opekotina od sunca. Samo sam želela da se krećem, vidim svet, *živim*. Umorila sam se od gubljenja vremena.

Kad smo stigle do radnje *Najmanovi antikviteti i unutrašnji dizajn*, usporila sam. Bila je u vlasništvu Lukovih babe i dede, iako su je pre nekoliko godina preuzeli njegovi roditelji, uvrstivši poklone i ukrasne predmete kakve su posetioci Kejpa očekivali. Njegova mama je takođe počela da pruža usluge savetovanja za unutrašnje uređenje i pretpostavila sam da je to preraslo u dovoljno velik posao da su nabavili i novi znak. Bila sam srećna zbog nje, ali ukopala sam se kad sam videla umetnički rad u izlogu. Oslikani izlog je bio sasvim sigurno Lukov. Crno-beli, profesionalan i čist. Dva mosta su se protezala preko kanala s imenom *Najman* ispisanim ostrim originalnim fontom između njih. To me je podsetilo na lažne korice knjiga koje je osmišljavao kad autor naše omiljene serije ne bi izdao ništa novo.

Luk je radio posle škole i vikendima od naše trinaeste. Moguće je da je bio unutra i pripremao za otvaranje. Nisam mogla da prođem. Mogao je da me vidi.

„Sera.“ Abi je već prošla pored radnje, ali razrogačila sam oči na nju da čuti. Uzdahnula je, podigla naočare za sunce na kosu i provirila unutra. „Opusti se. Svetla su ugašena; nije tu. Prerano je.“

„Dobro“, rekla sam, prilazeći.

„Još nisi razgovarala s njim?“, pitala je dok smo zao-bilazile porodicu s troje male dece koja je zakrčila uzanu popločanu stazu.

„Ne.“

„Zar ne misliš da bi trebalo?“

„Zašto?“

Uzdahnula je i odmahнула glavom, ali nije rekla ništa više. Ona i Medi su jedine znale šta se desilo s Lukom i taj jedan razgovor s njima već mi je bio dovoljno neprijatan.

Zastala sam kod knjižare da se zagledam kroz ukraše-ni izlog u nova izdanja, nadajući se nekoj dobroj naučnoj fantastici i pitajući se je li Lori, vlasnica, izložila neke dobre knjige u odeljku s polovnim knjigama na spratu.

„O, Kam me zove“, rekla je Abi, pogledavši u telefon. „Ti ćeš platiti kod *Lorela*, je li tako?“

„Znaš da mi letnji posao nije još počeo“, odgovorila sam, podižući obrve.

„Pa... ja sam siromašna studentkinja, tako da na mene ne računaj.“ Već je odlazila do jedne stolice za ljuljanje na verandi knjižare.

Zakolutala sam očima i uputila se prema pekari tri kuće dalje.

Srećom, još se nije stvorio red. Ušla sam i težak miris kafe pomešan sa mirisom peciva izmamio mi je osmeh na lice. Ali

dok sam se provlačila između stolova prema pultu pozadi, videla sam da neko sedi pored izloga i srce mi je poskočilo, ali ne usled zdravstvene smetnje.

Luk Tisdejl je sedeo tamo i zurio u mene kao da sam morsko čudovište koje je izmiledo na obalu. Toliko sam brinula da je kod kuće odmah do naše ili u radnji svojih roditelja, a on je bio ovde. Kao da je znao da dolazim. Kao da je sedeo i čekao da me zaskoči i pita gde sam bila protekle dve godine. Počela sam da se znojim i noge su mi se ukočile, spremne da se okrenu i odu. Jer to je bio *Luk*. Moj bivši najbolji prijatelj i dečko koji je doslovno imao dva dela mog srca. *Sranje*.

DRUGO POGLAVLJE

Sera

Dok sam pokušavala da izađem odatle, odmah, naletela sam na ženu i njeno dvoje dece dok su ulazili. Brzo sam se malo sklonila u stranu, izvinjavajući joj se, ali tako sam se za nekoliko koraka približila Luku. I dalje me je gledao i nije bilo bežanja. Ustao je i pozdravio me nesprenim zagrljajem. Prvo sam pomislila na njegovu poslednju poruku pre nešto više od godinu dana – **molim te nemoj ponovo da me ignorišeš, Sera, samo mi je potrebno da razgovaram sa svojom najboljom prijateljicom** – ali onda sam primetila koliko je bio krupan i ukočila sam se, spustivši ruke.

Luk i ja smo uvek bili nekako približne veličine. Dokazi su se nizali na zidovima obe naše kuće u vidu slika napravljenih u danima posle našeg rođenja, kad smo bili slomljeni i u nevolji. Zato su se naše porodice tako zbližile. Ja sam dobila novo srce, a Luk je imao domino operaciju i dobio je zdrave zaliske iz mog inače beskorisnog prvobitnog srca. Novine su nas obožavale, objavljivale su slike kako se držimo za ruke u istom krevetiću posle operacije i priču o tome kako je naše porodice spojila ista, zamalo, tragedija.

Kad su Luka otpustili iz bolnice i njegova porodica se vratila na Kejp, moja mama je ubedila tatu da iznajme kuću pored njihove. Mame su nam postale nerazdvojne dok smo se mi borili da postanemo zdrava deca, a potom i nestašne napasti. Moja porodica je toliko zavolela Nortport i Tisdejllove da bismo se preselili ovamo zastalno, ali tata nije mogao da prestane da predaje na Emersonu, pa smo postali sezonci. Moji roditelji su kupili kuću i dolazili smo što smo češće mogli – vikendima, većinu raspusta i, naravno, preko celog leta. U Nortportu smo se osećali najviše svoji, a Tisdejllovi su uvek bili deo toga. Pravili smo porodične roštilje i grupno vozili bicikle do plaže. Provodili smo dane na brodu Lukovog tate, a večeri oko našeg ognjišta. Bilo je savršeno – dok nije prestalo da bude.

Jer odjednom, pre dva leta, shvatila sam da drugačije gledam na Luka. Neprestano sam razmišljala o tome kako bi bilo da ga poljubim. Pitala sam se da li bi bio bolji u tome od mog bivšeg dečka Itana, zbog koga nisam nikad osetila tako snažne leptiriće kao pored Luka. Svaki put kad bi me zgrabio za ruku da mi skrene pažnju ili se nagnuo preko mene da mi pokaže nešto što mu se dopalo na mojoj slici, preko kože bi mi prešli trnci. Žudela sam za tim trenucima dodira. Počela sam da brojim koliko često su me njegove oči tražile u gomili. Stomak bi mi se stegao svaki put kad bih ga nasmejala. Činilo mi se kao da sam čekala jedno iznenadno *a onda*. Možda nije bilo ništa. Možda sam samo uobrazila da me gleda na neki naročit način kad smo bili sami – kao da je mislio da me je vredelo poljubiti, pa makar nam to možda uništilo prijateljstvo. Ipak, bila sam spremna da rizikujem.

Ali on nije osećao isto, podsetila sam se. Srećom, prebolela sam. *Prebolela sam. Prebolela sam*, ponavljala sam u sebi da izdržim zagrljaj.

Mirisao je poznato, na kremu za sunčanje i slanu vodu, ali i na nešto novo i pomalo zavodljivo što nisam mogla da odredim. Zagrljaj se dogodio iznenada, pa nisam imala vremena da podignem ruke, a on me je zadržao samo tren pre nego što se odmakao kao da sam možda bila bolesna. Pa i bila sam, ali ne i zarazna.

Toplota njegovog tela se zadržala na meni, odjek dodira me je izazivao zapanjujućom činjenicom da se on ne samo *prolepšao* u protekle dve godine već je postao *opasno zgodan*. Sad je bio viši od mene, a to je bio podvig, pošto sa svojih 178 centimetara nisam baš navikla da gledam gore u druge. Bila sam visoka koliko i on poslednji put kad smo bili ovde. Jedva sam se suzdržavala da mu ne piljim u zaobljene usne, razbarušenu smeđu kosu i glatku maslinastu zategnutu kožu. Odmahnula sam blago glavom da odagnam tu misao.

Naterala sam se da ga pogledam u oči i konačno sam pro-našla glas, piskavo procedivši *hej*, ili *ćao*, ili *zdravo*. Nisam čula samu sebe od krvi koja mi je tutnjala u ušima.

„Zdravo“, uzvratio je, gurajući ruke u prednji džep tam-nocrvenog duksa. „Prošlo je dosta vremena...”

„Da“, izustila sam i pokušala da se osmehnem. „Drago mi je što te vidim.“

Izazivački je podigao obe obrve i slegla sam ramenima, zatečena. Nije mi bilo drago. Bilo je zapetljano. Luk se *je-ste* javio prošle godine, tražeći da razgovaramo, tražeći da nastavimo prijateljstvo. Ali nakon onoga što se dogodilo, i uz sve poteškoće sa zdravljem, jednostavno nisam mogla.

„Idem“, promumlala sam, okrećući se da pođem, jer sam osećala da mi je odluka da proživim svaki trenutak u potpunosti izmicala. Trenutno sam bila izuzetno raspoložena za jedno dobro samosažaljevanje.

„Ne želiš mafin s borovnicama?“ Iznenadio me je i osujectionio mi nespreni pokušaj da završim razgovor kad je pokazao prema pultu.

Naravno da sam želela mafin. Ali nisam želela da se zadržavam ovde s njim i nisam želela taj gorki osećaj svoje, kako sam mislila, zalečene povređenosti. Zurila sam načas u natpis na njegovom duksu pre nego što sam odgovorila. Bila je to maskota Srednje škole „Nortport“, orao ribar, ali sa bejzbol palicom u kandžama umesto uobičajene ribe, i konačno sam sabrala dva i dva. Pitala sam se je li sad bio sportista, umesto da samo sedi na klupi da udovolji tati. Verovatno je bio popularan i prihvaćen i nije imao drugih briga osim koju stipendiju da prihvati i koju oproštajnu žurku da počastvuje svojim prisustvom. Izgledao je kao da je poslednju lošu vest dobio još kao novorođenče.

„Zar ti nisu omiljeni?“, dodao je, gledajući me uz brz srceparajući osmeh, koji mu se nije popeo do tamnozelenih očiju.

„Jedini vredan slatkiš na celom Kejpu“, rekla sam, pokušavajući da se barem donekle ponašam normalno. Ovo je bio i moj grad. Mogla sam da budem normalna. Stala sam u red i, iz nekog razloga, on je stao pored mene. Naručila sam što sam brže mogla: šest mafina, ledeni slatki napitak od kafe za Abi, crnu kafu za svoje roditelje i Medi, na njen zahtev, i čaj late za mene.

Naterala sam se da se pretvaram kako je sve u redu. Čitala sam i čitala kredom ispisane jelovnike, dok sam cupkala stopalom. Nisam mogla da stojim mirno. Igrala sam se kaišem pametnog sata, zahvalna što mi je medicinska identifikacija bila sa donje strane. Zatim sam petljala po perlicama na narukvici IBA, koju mi je on napravio kad nam je bilo deset. Otada sam je samo jednom skinula, pre dve godine na svom

poslednjem odbojkaškom turniru, neposredno pre nego što mi se život urušio. Povukla sam rukav.

Pošto me i dalje nije ostavljao na miru, odmakla sam se i okrenula prema njemu da dam sebi malo prostora. „Dakle, kako si?“ Činilo mi se previše nepristojnim da ga ne pitam ono osnovno.

„Dobro.“ Izenadio me je kratak odgovor kad je tako očigledno želeo da razgovara. „Ti?“

„Dobro.“ I ja sam umela da igram tu igru.

„Ostaješ li celog leta?“

„To nam je plan.“

„Hoćeš li...“

Prekinula ga je kasirka kad mi je pružila ružičastu papirnu vrećicu.

„Treba da pođem.“ Uzela sam jedno piće, ne gledajući ga u lice niti u njegov zbunjeni izraz povređenosti koji mi je ubrzao kucanje srca.

Ali nisam o ovome dobro promislila. Imala sam previše toga da nosim sama. Spustila sam hranu. Osećala sam da Luk čeka da ga zamolim za pomoć. Ne, hvala. Srećom, čula sam da me neko drugi doziva.

„Sera!“ Žurno mi je prišla Medi i čvrsto me zagrlila.

„Medi! Stigla si“, rekla sam i raspoloženje mi se odmah popravilo kad sam joj uzvratila stisak.

„Naravno. Kupila si mi kafu pre posla. Ti si anđeo.“ Medina porodica je držala *Votervjuz*. To je uglavnom bio tradicionalan američki restoran, ali pošto je Medina mama bila Brazilka, imali su na jelovniku i neka južnoamerička jela. Po mom mišljenju, to je bio najbolji restoran u gradu.

„Hoćeš li da odemo do *Frapija* posle tvoje smene?“

„Zatvoreni su“, snuždila se Medi.

„Stvarno? Imali su najbolji sladoled na Kejpu.“

„Naći ćemo ti novo omiljeno mesto“, rekla je dok je namještala svoje prevelike naočare sa žičanim okvirom. „Ali ne mogu da izađem večeras. Moram da čuvam Marisu“, progundala je.

„Imamo čitavo leto“, podsetila sam je.

„Da, imamo!“, zapevušila je i nasmejala sam se od olakšanja koliko mi je s njom bilo lako da ponovo budem ja. Medi je uzela kafu i okrenula se prema Luku.

„Hej. Jesi li danas u marini ili u radnji?“, pitala ga je.

„U marini“, odgovorio je, i dalje gledajući u mene.

„Sjajno. Podseti Džordžija da treba da te oslobodi sutra uveče“, rekla je.

Osmehnuo se i rekao je da je to već uradio. Nasmešila se i osetila sam blagi bol zbog lakoće s kojom su razgovarali.

Medi se ponovo okrenula prema meni. „I ja sutra radim, ali naći ćemo se kod logorske vatre. Ti dolaziš, je li tako?“

„Na plažu *Tirds*? Da“, potvrdila sam. „Ne bih to propustila.“

„Dolaziš na logorsku vatru?“ Luk se promeškoltio na nogama, a Medi nije uspevala da sakrije osmeh koji mi je uputila. Njih dvoje su bili prijatelji od zabavišta i pokušavala je da me nagovori da popravim naše prijateljstvo tako da ona više ne bude u sredini, ali nisam se dala.

„Da, Sera je meštanka u duši. Kako da napravimo našu matursku logorsku vatru bez nje.“

Luk je ćutao. Očigledno nisam bila dobrodošla.

„Osim ako mi iz nekog razloga nije dozvoljeno?“, izaživala sam ga, ne znajući zašto se ponašao kao da je on bio povređen.

Pocrveneo je, promucuo da mi je, naravno, dozvoljeno. „Samo sam mislio da ti više nije stalo do događanja u Nortportu.“

„Naravno da mi je stalo“, branila sam se.

„Moram da žurim“, rekla je Medi pre nego što smo mogli da nastavimo. „Mogu da ti pomognem s ovim.“ Uzela je poslužavnik za piće sa gomile koju nisam videla i napunila ga je.

„Hvala. Abi je u knjižari“, rekla sam, uzimajući hranu i okrećući se prema vratima.

„Zdravo, Luk“, dobacila mu je Medi dok je izlazila ispred mene.

Brzo sam ga pogledala, ne znajući šta još da kažem. Zurio je u mene još jedan tren pre nego što se konačno vratio za svoj sto, gde je ostavio poznatu knjigu, položenu naopačke, da ga čeka da se vrati u borbu koju smo oboje dobro poznavali. Medi me je preko ramena pogledom pitala *Jesi li dobro?* i slegla sam ramenima pre nego što sam izašla za njom.

Zatekli smo Abi kako šalje poljubac Kamu preko *Fejstajma* ispred knjižare. Prišla je da uzme pića od Medi, koja nam je obema dobacila pozdrav i odjurila prema svom autu.

„Nisam želela da tako započnem ovo leto“, rekla sam, žureći kući.

„Šta se dogodilo?“, pitala je Abi. „Čekaj, imaš duže noge od mene!“

Usporila sam dovoljno da me sustigne.

„Luk“, odgovorila sam, otpijajući umirujući gutljaj čaja.

Zaškiljila je. „Mislila sam da si *dobro*, da si to prevazišla, zar ne?“

„Da. Jesam“, odbrusila sam joj, dok sam sebi govorila da se zapravo ništa nije dogodilo, pa nije bilo potrebe da se opterećujem. Zavladała je kratka tišina dok smo obe uživale u tome koliko *nisam prebolela*.

„Možda ćeš upoznati nekog novog. Kam dolazi sutra s nekim prijateljima.“

„Neću izlaziti s nekim Kamovim prijateljem.“ Zgrozila sam se. „Nisam im vatrena obožavateljka.“

„Ali bila bi tako ljupka obožavateljka“, rekla je, udarajući me kukom.

Zateturala sam se, jer sam i dalje razmišljala o onome što se dogodilo u kafeu. Abi me je uhvatila za ruku i silom me zaustavila.

„Hej“, rekla je, okrenuvši me prema sebi. „Morala si da naletiš na njega u nekom trenutku.“

Uzdahnula sam. „Znam, ali zar je moralo odmah?“

„Možda je tako bolje“, rekla je, podižući ruku i sklanjajući mi kosu preko ramena. „Dogodilo se. Gotovo je. Ovog leta ćemo se zabavljati. Ne dozvoli da ti to neka glupa zaljubljenost iz prošlosti pokvari.“

Pogledala sam je u smirene plave oči. „U pravu si“, složila sam se.

Zagrlila me je oko ramena.

„Uvek sam u pravu“, izjavila je i nasmejala sam se.

Zabava, tako je, pomislila sam. Ovog leta ću se zabavljati. Nema više tugovanja. Proživljuću svaki trenutak svakog dana do kraja. Mogla sam ja to.